

Arrest

nr. 243 552 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VALKENBORG
Kuringenstraat 11
3511 HASSELT-KURINGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VALKENBORG, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met

vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1 :

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of van een verblijfstitel.

- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, feit(en) waarvoor hij op 16.10.2012 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden (3 jaar uitstel)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij op 19.04.2013 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden (3 jaar uitstel voor 5 maanden)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, feit(en) waarvoor hij op 27.06.2013 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar (5 jaar uitstel voor wat 6 maanden overtreft)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, feit(en) waarvoor hij op 19.12.2013 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 7 maanden

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij op 13.08.2014 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit(en) waarvoor hij op 03.04.2015 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen aan bloedverwant in opgaande lijn, feit(en) waarvoor hij op 09.06.2016 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan invoer zonder vergunning, verkoop / het te koop stellen zonder vergunning, bezit zonder vergunning (herhaling) van verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 22.10.2015 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/767/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als

geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst, het herhalend en gewelddadig karakter van bepaalde feiten waar betrokkene zich schuldig heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 29.07.2013.

Betrokkene heeft meerdere gesprekken gehad met migratiebegeleiders van de DVZ. Op 19.02.2016 heeft hij verklaard een Belgische partner te hebben en een erkend, minderjarig kind. Hij hoopt op basis van deze relatie een nieuwe verblijfsvergunning te krijgen. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene recht op verblijf heeft gehad. Hij is als niet begeleide minderjarige vreemdeling in België toegelaten in 2003. Zijn laatste A-kaart werd op 09.09.2010 gesupprimeerd nadat hij op 18.08.2010 van ambtswege werd afgevoerd door de gemeentelijke administratie van Geel. Op 29.07.2013 werd hem een inreisverbod van 8 jaar betekend. Hij verklaart niet te willen terugkeren, ondanks de aanwezigheid van zijn moeder in Tanzanië. Op 30.10.2019 wordt betrokkene opnieuw gehoord. Hij hoopt nog steeds op regularisatie. Hij zegt niet terug te kunnen omdat hij hier als kind is toegekomen en hij zelf een gezin heeft in België, al geeft hij toe dat de relatie met zijn partner en zijn dochter helemaal niet goed is. Op 16.10.2012 en 09.06.2015 werd betrokkene reeds veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen tegenover zijn partner. Wat zijn partner bovendien betreft dient te worden opgemerkt dat het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Wat zijn dochter betreft, kan opgemerkt worden dat er geen sprake kan zijn van een reële gezinscel gezien betrokkene gedetineerd is sinds 08.07.2014 terwijl zijn dochtertje op 27.03.2013 werd geboren, tijdens een vorige detentie van haar vader en dit terwijl deze reeds zijn recht op verblijf verloren was. De verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont des te meer het niet uitgesloten is dat de kinderen hun afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoeken en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden door middel van internet de sociale netwerken of de telefoon. Artikel 8 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden. Betrokkene heeft het tijdens zijn gesprekken met migratiebegeleiders van de DVZ nooit gehad over zijn gezondheidstoestand. Indien toch nodig kan het advies van een centrumarts worden ingewonnen. Betrokkene heeft nooit verklaard dat hij een terugkeer naar Tanzanië vreest. De redenen die hij aanhaalt om niet terug te keren behoren tot de privésfeer. L.A. (...) heeft ook nooit om internationale bescherming gevraagd. Artikel 3 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Heden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft sinds ten minste 08.07.2014 in België, dit terwijl hij onderworpen is aan een inreisverbod.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 29.07.2013. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 29.07.2013. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, feit(en) waarvoor hij op 16.10.2012 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden (3 jaar uitstel)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij op 19.04.2013 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden (3 jaar uitstel voor 5 maanden)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, feit(en) waarvoor hij op 27.06.2013 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar (5 jaar uitstel voor wat 6 maanden overtreft)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, feit(en) waarvoor hij op 19.12.2013 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 7 maanden

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij op 13.08.2014 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit(en) waarvoor hij op 03.04.2015 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen aan bloedverwant in opgaande lijn, feit(en) waarvoor hij op 09.06.2016 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van € maanden

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan invoer zonder vergunning, verkoop / het te koop stellen zonder vergunning, bezit zonder vergunning (herhaling) van verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 22.10.2015 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften, met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 336, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst, het herhalend en gewelddadig karakter van bepaalde feiten waar betrokkene zich schuldig heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn/haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn/haar arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, feit(en) waarvoor hij op 16.10.2012 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden (3 jaar uitstel)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij op 19.04.2013 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden (3 jaar uitstel voor 6 maanden)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, feit(en) waarvoor hij op 27.06.2013 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar (5 jaar uitstel voor wat 6 maanden overtreft)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, feit(en) waarvoor hij op 19.12.2013 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 7 maanden

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij op 13.08.2014 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit(en) waarvoor hij op 03.04.2015 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen aan bloedverwant in opgaande lijn, feit(en) waarvoor hij op 09.06.2015 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan invoer zonder vergunning, verkoop / het te koop stellen zonder vergunning, bezit zonder vergunning (herhaling) van verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 22.10.2015 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met Indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ' ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst, het herhalend en gewelddadig karakter van bepaalde feiten waar betrokkene zich schuldig heeft gemaakt kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft sinds ten minste 08.07.2014 in België, dit terwijl hij onderworpen is aan een inreisverbod.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 29.07.2013. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 29.07.2013. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel, uitgesloten is.

Betrokkene heeft meerdere gesprekken gehad met migratiebegeleiders van de DVZ. Hij heeft het tijdens deze gesprekken nooit gehad over zijn gezondheidstoestand. Indien toch nodig kan het advies van een centrumarts worden ingewonnen. Betrokkene heeft nooit verklaard dat hij een terugkeer naar Tanzanië vreest. De redenen die hij aanhaalt om niet terug te keren behoren tot de privésfeer (zijn lang verblijf in België en zijn gezin). L.A. (...) heeft ook nooit om internationale bescherming gevraagd. Artikel 3 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden.

Vasthouding

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij heeft bij aangetekend schrijven van 27 april 2020 een “synthesememorie” aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toegestuurd.

De Raad merkt op dat de beroepsprocedure voor de Raad inquisitoriaal van aard is, waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen.

Daarnaast dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partij ervoor heeft geopteerd om een beroep tot nietigverklaring gepaard gaande met een vordering tot schorsing in te dienen tegen de bestreden beslissing.

Het indienen van een synthesememorie is enkel voorzien in het geval van een zuiver beroep tot nietigverklaring of voor zover een beroep tot nietigverklaring gepaard gaande met een vordering tot schorsing niet in korte debatten wordt behandeld. Indien de Raad oordeelt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen kunnen worden behandeld omdat de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist, is niet voorzien in de mogelijkheid tot het neerleggen van een synthesememorie. Dit volgt uit een samenlezing van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de artikelen 39/68 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In casu is de Raad van oordeel dat het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. Hiervoor wordt verwezen naar de verdere bespreking. In deze situatie doet de Raad uitspraak op basis van het gedinginleidend verzoekschrift.

De synthesememorie dient ambtshalve uit de debatten te worden geweerd.

2.2. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De bestreden beslissing omvat een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Voornoemd artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13septies, dient te worden opgemerkt dat hiertegen op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

3.2. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op, omdat de verzoekende partij voorwerp uitmaakt van een voorafgaand en definitief inreisverbod en zij aldus van oordeel is dat de verzoekende partij het rechtens vereiste rechtmatig belang ontbeert.

3.2.1. De verwerende partij zet in haar nota met opmerkingen in dit verband het volgende uiteen:

“Een inreisverbod is, in tegenstelling tot het refoulement of het bevel om het grondgebied te verlaten die een onmiddellijke maatregel betreffen, een veiligheidsmaatregel die voor de toekomst de binnenkomst, verblijf en vestiging op het grondgebied verbiedt. Het feit dat men niet toegelaten is tot het Belgisch grondgebied vormt dus een obstakel voor de administratie om verzoekende partij te aanvaarden of toe te laten tot verblijf of vestiging. De wetgever heeft expliciet voorzien dat een inreisverbod opgeschort of opgeheven diende te worden om de gevolgen van deze verbodsbepaling te doen ophouden waaruit volgt dat zolang deze maatregel niet opgeheven wordt, de administratie evenmin het verblijf of de vestiging kan toestaan.

Er dient dan ook vastgesteld te worden dat in zoverre zij de vernietiging van de bestreden akte vraagt, verzoekende partij tracht een onwettige feitelijke situatie te doen overheersen over een situatie die in rechte voorzien is waardoor het belang onrechtmatig is.

Het aanvallen van de bestreden beslissing is onrechtmatig omdat dit beroep tracht een feitelijke situatie wettig te doen verklaren wat overduidelijk niet het geval is. Het verderzetten van een inbreuksituatie maakt het beroep onontvankelijk bij gebreke aan rechtmatig belang. Deze vaststelling heeft de rechtspraak gebracht tot het opperen dat het enige gevolg van een dergelijke procedure het herstel zou zijn van een voorafgaande onwettige situatie.

Het beroep dient dan ook onontvankelijk verklaard te worden bij gebrek aan een rechtmatig belang.

De bestreden beslissing voert aan:

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 29.07.2013.”

3.2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 51-2479/001, 116-117*).

Een verzoekende partij beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij moet door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

3.2.3. De Raad kan uit het betoog van de partijen noch uit het administratief dossier afleiden dat de verzoekende partij het grondgebied heeft verlaten sinds haar op 29 juli 2013 een inreisverbod werd afgeleverd en wijst daarom op hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld *“Zoals de advocaat-generaal immers in wezen heeft opgemerkt in punt 49 van haar conclusie, zou, indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht. De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.”* *“het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst (...) wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven. Dus hoewel richtlijn 2008/15 de lidstaten op grond van artikel 6, lid 6, de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt. Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.”* (HvJ 26 juli 2017, Ouhrami, r.o. 49, 50, 51). Aangezien uit dit arrest voortvloeit dat het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod van 29 juli 2013 op heden nog geen rechtsgevolgen teweeg brengt, kan dit inreisverbod evenmin een invloed hebben op het belang van de verzoekende partij bij onderhavige vordering aangezien haar rechtspositie thans enkel door een terugkeerbesluit wordt beheerst.

3.2.4. De exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een vierde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middelen zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“EERSTE MIDDEL

(...)

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuld te maken aan machtsoverschrijding.

Dit moet de vreemdeling toelaten de redenen te begrijpen van de maatregel die ten aanzien van zijn persoon genomen wordt.

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is, (RvSt nr. 43.522) , en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (RvSt nr. 53.583) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (RvSt).

De uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 bepaalt nog dat elke beslissing van een administratieve overheid de feitelijke gegevens dient te vermelden die de beslissing staven, en wel in de beslissing zelf.

Aldus houden de wettelijke bepalingen in dat de verwerende partij haar beslissing inhoudelijk of materieel deugdelijk dient te motiveren.

Dit materiële motiveringsbeginsel waaraan de DVZ is onderworpen, betekent dat de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn.

Dit formele motiveringsbeginsel waaraan de DVZ is onderworpen, betekent dat deze redenen veruitwendigd moeten worden door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voormelde wet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvSt nr. 100.628; RvSt nr. 159.298; RvSt. nr. 166.608; RvSt nr. 167.848; RvSt nr. 172.777).

Aldus verplicht het materiële motiveringsbeginsel de verwerende partij om bij het nemen van beslissingen in feite en in rechte aanvaardbare redenen te hanteren en eveneens een evenredigheidstoetsing te maken.

De verwerende partij komt tot het besluit omwille van de veroordelingen dewelke verzoeker heeft opgelopen. Op basis van de aard, de ernst en het herhalend karakter van bepaalde feiten leidt verwerende af dat het gedrag van betrokkene de openbare orde kan schaden.

Wanneer een veroordeling bestaat, moeten tevens specifieke gronden aangewezen worden waaruit blijkt dat de betrokkene geen berouw toonde, recidive pleegde of uit omstandigheden blijkt dat de betrokkene recidive zou kunnen plegen in de toekomst.

In de bestreden beslissing wordt niets gezegd over het persoonlijk gedrag van verzoeker.

De verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing de strafrechtelijk veroordelingen en de kwalificaties van de misdrijven om dan vervolgens tot het besluit te komen dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het is de verwerende partij niet toegelaten om tot een dergelijk besluit te komen zonder het persoonlijk gedrag van verzoeker te onderzoeken en zonder rekening te houden met andere relevante elementen (Arrest dd. 22 oktober 2009, nr. 33.319).

Inzake toont de verwerende partij echter niet aan dat zij rekening gehouden heeft met de verstreken periode sinds de laatste feiten (/veroordeling), noch met zijn persoonlijk gedrag, noch met het maatschappelijk gevaar dat verzoeker vormt voor de Belgische samenleving, noch met de veroorzaakte schade.

Het spreekt voor zich dat de veroordelingen handelen over feiten van vóór de opsluiting van verzoeker. Verzoeker verblijft sedert 9 juli 2014 in de gevangenis. Verzoeker was toen nog maar 22 jaar.

Verwerende partij houdt geen rekening met het gegeven dat een persoon kan veranderen op 6-7 jaren. Verzoeker krijgt geen kans om zijn leven terug op te bouwen en om voor zijn dochter te zorgen.

Verzoeker stort regelmatig onderhoudsgeld vanuit de gevangenis (Stuk 5). Verzoeker is op dit ogenblik niet meer in de mogelijkheid om de recentere stortingen te voegen aan het dossier.

Verwerende partij is dan ook niet nagegaan in welke mate verzoeker tot inkeer is gekomen en moraliteit heeft verworven.

Het actuele, werkelijke en ernstige karakter van de bedreiging die verzoeker zou vormen voor de openbare is geenszins bewezen.

Hogervermelde beginselen zijn geschonden.

Er kan bijgevolg niet rechtsgeldig worden voorgehouden dat verzoeker een actueel, werkelijk en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid.

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Het middels is gegrond.

TWEEDE MIDDEL
(...)

Door het persoonlijk gedrag van verzoeker niet te onderzoeken miskent de verwerende partij op ernstige wijze de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden in die zin dat de verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de persoonlijke, economische en financiële toestand van verzoeker en geen bijkomende uitleg heeft geëist.

Het middel is derhalve gegrond.

DERDE MIDDEL

(...)

Het Hof van Cassatie heeft op 16 maart 2000 (T. Vreemd. 2001) geoordeeld dat de overheid ambtshalve dient na te gaan of de verwijderingsmaatregel niet in strijd is met een aantal rechtsnormen van openbare orde, zoals bijvoorbeeld het recht op gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Het spreekt voor zich dat de besteden beslissing de belangen van verzoeker op ernstige wijze schaadt en dit met miskenning van de beginselen van het behoorlijk bestuur.

Binnen de grenzen van het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op privéleven, gezins- en familieleven, is een inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu zijn de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme gronden niet aanwezig, noch zijn deze aangetoond door verwerende partij. Derhalve is er sprake van een ongerechtvaardigde inmenging in het privé-, gezins- en familieleven van verzoeker.

Verwerende partij stelt louter dat verzoeker in de gevangenis verblijft sedert 08.07.2014 terwijl zijn dochter geboren werd op 27.03.2013. Verwerende partij oordeelt vervolgens, ten onrechte, dat er geen sprake is van een reële gezinscel.

Verwerende partij is niet nagegaan of het kind op bezoek komt in de gevangenis, in welke mate er telefonische contacten zijn, in welke mate er onderhoudsgeld wordt betaald, in welke mate mevr. G.F. (...) verzoeker bezoekt in de gevangenis, in welke mate er ouderlijk gezag is vanwege verzoeker.

Met de loutere verwijzing naar de detentie gaat verwerende partij onvoldoende na of er sprake is van een gezinscel.

Onderhavige raadsman ontving op 18.03.2020 een mail vanwege mevr. G.F. (...) met de geboorte akte en een attest samenstelling gezin in bijlage. Deze mail toont des te meer aan hoe er wel degelijk sprake is van een gezinscel. (Stuk 2)

Verzoeker verwijst tevens naar de onderhoudsbijdrage vanuit de gevangenis. (Stuk 5) Deze konden echter niet worden geactualiseerd gezien de overplaatsing van verzoeker, gezien de tijdsdruk en gezien het actuele coronavirus.

Verzoeker kreeg naast deze bestreden beslissing eveneens een inreisverbod van 15 jaar waartegen eveneens beroep wordt aangetekend.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om te vertrekken van de plaats waar de economische en financiële belangencentrum evenals de huisvesting zijn gevestigd.

Het middels is derhalve gegrond.

VIERDE MIDDEL

(...)

Artikel 3 E.V.R.M. stelt dat «Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. »;

In het kader van de aanvraag tot staatloosheid heeft de raadsman van verzoeker meerdere pogingen ondernomen om te kunnen vaststellen of verzoeker nog wel degelijk een onderdaan is van Tanzania.

Verzoeker is van oordeel dat de ambassade onvoldoende moeite heeft gedaan om de nodige documenten/hulp te bezorgen (Stuk 6 mailverkeer).

Verzoeker diende documenten in te vullen in het Swahili, doch verzoeker is deze taal niet machtig. De Tanzaniaanse ambassade reageerde laconiek dat deze documenten in het Swahili ingevuld moeten worden waarbij het reeds aantoonde dat de persoon een Tanzaniaanse burger is.

Verzoeker vreest om aan zijn lot te zullen worden overgelaten bij een gedwongen terugkeer naar Tanzania. Het is verzoeker zelfs onduidelijk of hij nog wel degelijk een inwoner is van Tanzania. Verzoeker is wat hem betreft geen Tanzaniaanse burger en heeft geen Tanzaniaans paspoort.

Verwerende partij vermeldt hieromtrent niets in haar beslissing doch plaatst verzoeker wel over naar een vreemdelingen detentiecentrum in afwachting op een vlucht naar Tanzania.

Verwerende partij biedt geen garanties dat verzoeker niet onderworpen zal worden aan onmenselijke behandelingen vanwege de Tanzaniaanse autoriteiten.

Het is bovendien onmenselijk om voor een transport te voorzien gezien het Coronavirus (Covid-19) . Niet alleen loopt verzoeker gevaar om het virus op te lopen in Tanzania; Tanzanianen en Belgen lopen het gevaar om het coronavirus te verkrijgen indien verzoeker drager is van het virus.

Het middel is derhalve gegrond."

4.2. De Raad wijst erop dat de in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel respectievelijk gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of van een verblijfstitel, dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, waarbij de verwerende partij preciseert: *"Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, feit(en) waarvoor hij op 16.10.2012 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden (3 jaar uitstel).*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij op 19.04.2013 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden (3 Jaar uitstel voor 5 maanden).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, feit(en) waarvoor hij op 27.06.2013 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar (5 jaar uitstel voor wat 6 maanden overtreft). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, feit(en) waarvoor hij op 19.12.2013 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 7 maanden

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij op 13.08.2014 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit(en) waarvoor hij op 03.04.2015 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen aan bloedverwant in opgaande lijn, feit(en) waarvoor hij op 09.06.2016 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan invoer zonder vergunning, verkoop / het te koop stellen zonder vergunning, bezit zonder vergunning (herhaling) van verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 22.10.2015 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/767/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans. overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. 'Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-146/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer). Gezien de maatschappelijke impact, de ernst, het herhalend en gewelddadig karakter van bepaalde feiten waar betrokkene zich schuldig heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden." en dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is, waarbij verwezen wordt naar het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat haar betekend werd op 29 juli 2013.

Vervolgens geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, stellende dat:

"Betrokkene heeft meerdere gesprekken gehad met migratiebegeleiders van de DVZ. Op 19.02.2015 heeft hij verklaard een Belgische partner te hebben en een erkend, minderjarig kind. Hij hoopt op basis van deze relatie een nieuwe verblijfsvergunning te krijgen. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene recht op verblijf heeft gehad. Hij is als niet begeleide minderjarige vreemdeling in België toegekomen In 2003. Zijn laatste A-kaart werd op 09.09.2010 gesupprimeerd nadat hij op 18.08.2010 van ambtswege werd afgevoerd door de gemeentelijke administratie van Geel. Op 29.07.2013 word hem een inreisverbod van 8 jaar betekend. Hij verklaart niet te willen terugkeren, ondanks de aanwezigheid van zijn moeder in Tanzanië. Op 30.10.2019 wordt betrokkene opnieuw gehoord. Hij hoopt nog steeds op regularisatie. Hij zegt niet terug te kunnen omdat hij hier als kind is toegekomen en hij zelf een gezin heeft in België, al geeft hij toe dat de relatie met zijn partner en zijn dochter helemaal niet goed is. Op 16.10.2012 en 09.06.2015 werd betrokkene reeds veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen tegenover zijn partner. Wat zijn partner bovendien betreft dient te worden opgemerkt dat het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf In België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Wat zijn dochter betreft, kan opgemerkt worden dat er geen sprake kan zijn van een reële gezinscel gezien betrokkene gedetineerd is sinds 08.07.2014 terwijl zijn dochtertje op 27.03.2013 werd geboren, tijdens een vorige detentie van haar vader en dit terwijl deze reeds zijn recht op verblijf verloren was. De verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont des te meer het niet uitgesloten is dat de kinderen hun afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoeken en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden door middel van internet de sociale netwerken of de telefoon. Artikel 8 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden. Betrokkene heeft het tijdens zijn

gesprekken met migratiebegeleiders van de DVZ nooit gehad over zijn gezondheidstoestand. Indien toch nodig kan het advies van een centrumarts worden ingewonnen. Betrokkene heeft nooit verklaard dat hij een terugkeer naar Tanzanië vreest. De redenen die hij aanhaalt om niet terug te keren behoren tot de privésfeer. L.A. (...) heeft ook nooit om internationale bescherming gevraagd. Artikel 3 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Tenslotte motiveert de verwerende partij met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet waarom aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, namelijk daar er enerzijds een risico op onderduiken bestaat, waarna de verwerende partij toelicht dat (i) de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, dat zij ten minste sinds 8 juli 2014 in België verblijft terwijl zij onderworpen is aan een inreisverbod en niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren, dat (ii) de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 29 juli 2013 en dat (iii) de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeheven noch opgeschort is daar zij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat haar op 29 juli 2013 werd betekend, en besluit dat gezien de verzoekende partij geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is. Anderzijds wordt conform artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet erop gewezen dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde, waarna de motieven hiervoor herhaald worden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet vervatte formele motiveringsplicht blijkt niet.

4.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetgeving.

4.4. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij op basis van de aard, de ernst en het herhalend karakter van bepaalde feiten afleidt dat haar gedrag de openbare orde kan schaden, dat wanneer een veroordeling bestaat, tevens specifieke gronden aangewezen moeten worden waaruit blijkt dat de zij geen berouw toonde, recidive pleegde of uit omstandigheden blijkt dat zij recidive zou kunnen plegen in de toekomst, dat in de bestreden beslissing niets wordt gezegd over haar persoonlijk gedrag, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de strafrechtelijke veroordelingen vermeldt en de kwalificaties van de misdrijven om dan vervolgens tot het besluit te komen dat zij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, dat het de verwerende partij niet toegelaten is om tot een dergelijk besluit te komen zonder haar persoonlijk gedrag

te onderzoeken en zonder rekening te houden met andere relevante elementen, dat de verwerende partij niet aantoonde dat zij rekening heeft gehouden met de verstreken periode sinds de laatste feiten (veroordeling), noch met haar persoonlijk gedrag, noch met het maatschappelijk gevaar dat zij vormt voor de Belgische samenleving, noch met de veroorzaakte schade, dat het voor zich spreekt dat de veroordelingen handelen over feiten van voor haar opsluiting, dat zij sedert 9 juli 2014 in de gevangenis verblijft, dat zij toen nog maar 22 jaar was, dat de verwerende partij geen rekening houdt met het gegeven dat een persoon kan veranderen op 6-7 jaren, dat zij geen kans krijgt om haar leven terug op te bouwen en om voor haar dochter te zorgen, dat zij regelmatig onderhoudsgeld vanuit de gevangenis stort, dat zij op dit ogenblik niet meer in de mogelijkheid is om de recentere stortingen te voegen aan het dossier, dat de verwerende partij dan ook niet is nagegaan in welke mate zij tot inkeer is gekomen en moraliteit heeft verworven, dat het actuele, werkelijke en ernstige karakter van de bedreiging die zij zou vormen voor de openbare orde geenszins bewezen is en aldus niet rechtsgeldig kan voorgehouden worden dat zij een actueel, werkelijk en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid, dat de beslissing kennelijk onredelijk is genomen. Zij meent voorts dat de verwerende partij door haar persoonlijk gedrag niet te onderzoeken de beginselen van behoorlijk bestuur, waarbij zij verwijst naar het zorgvuldigheidsbeginsel, miskent. Zij stelt dat de verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar haar persoonlijke, economische en financiële toestand en dat zij geen bijkomende uitleg heeft geëist.

4.5. Nog daargelaten de vraag of verwerende partij *in casu* in alle redelijkheid kon stellen dat de verzoekende partij geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, stelt de Raad vooreerst vast dat de bestreden beslissing ook verwijst, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, naar artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet, het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en het voorwerp uitmaken van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Beide motieven volstaan op zich reeds om de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen, zodat de kritiek van verzoekende partij slechts een kritiek op een overtollig motief betreft en op zich geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, wordt evenmin enkel verwezen naar artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, doch ook naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet: het bestaan van een risico op onderduiken. Ook deze motieven worden niet betwist. Deze motieven betreffende het risico op onderduiken volstaan op zich reeds om het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek te staven, zodat ook hier dient vastgesteld te worden dat de kritiek van verzoekende partij slechts een kritiek op een overtollig motief betreft en op zich geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

4.6. Verder wijst de Raad erop dat de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip “openbare orde” in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant is *in casu*, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C- 554/13. Het Hof beklemtoont dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van dit arrest stelt het Hof dat: *“Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de*

betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41)."

Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4 van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. Aldus blijkt dat een overtreding van een strafbepaling weliswaar in strijd is met de openbare orde maar dit niet betekent dat elke overtreding automatisch ook een gevaar voor de openbare orde oplevert. Hieruit volgt dat bij gevaar voor de openbare orde 'naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast'.

4.7. *In casu* leidt de verwerende partij het bestaan van een bedreiging voor de openbare orde af uit het gegeven dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie zij heeft samengewoond, aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aan diefstal met geweld of bedreiging door twee of meer personen met wapens of erop gelijkende voorwerpen of waarbij de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, aan diefstal met geweld of bedreiging, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, aan gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aan diefstal, aan opzettelijke slagen en verwondingen aan bloedverwant in opgaande lijn, aan invoer zonder vergunning, verkoop/het te koop stellen zonder vergunning, bezit zonder vergunning (herhaling) van verdovende middelen, waarvoor de verzoekende partij in de periode van 16 oktober 2012 tot 22 oktober 2015 werd veroordeeld tot respectievelijk een gevangenisstraf van 6 maanden met 3 jaar uitstel, een gevangenisstraf van 10 maanden met 3 jaar uitstel voor 5 maanden, een gevangenisstraf van 1 jaar met 5 jaar uitstel voor wat 6 maanden overtreft, een gevangenisstraf van 7 maanden, een gevangenisstraf van 18 maanden, een gevangenisstraf van 1 jaar, een gevangenisstraf van 6 maanden en een gevangenisstraf van 8 maanden. Zij wijst erop dat gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhalend en gewelddadig karakter van bepaalde feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betreffende de maatschappelijk impact en de ernst van de feiten verduidelijkt de verwerende partij dat inbreuken op de wetgeving inzake drugs een diffuse vorm van criminaliteit zijn met indrukwekkende economische en operationele en dikwijls grensoverschrijdende connecties en dat gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit kan worden overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Eveneens wijst zij er in dit kader op dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid en dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan, zodat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid valt.

4.8. De Raad merkt op dat de verzoekende partij bezwaarlijk kan voorhouden dat in de bestreden beslissing niets wordt gezegd over of geen onderzoek wordt gevoerd naar haar persoonlijk gedrag. Evenmin kan zij laten uitschijnen dat de verwerende partij zich enkel gebaseerd heeft op de strafrechtelijke veroordelingen op zich en de kwalificaties van de misdrijven om vervolgens te besluiten dat zij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing worden immers de misdrijven opgesomd die de verzoekende partij heeft begaan en wordt hierbij gewezen op de ernst en het herhalend en gewelddadig karakter van de feiten. Deze elementen hebben wel degelijk betrekking op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij. Daarnaast wordt ook gewezen op de

veroordelingen en de strafmaat alsook op de ernst en de maatschappelijke impact van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat er geen rekening werd gehouden met het maatschappelijk gevaar dat zij vormt voor de Belgische samenleving, noch met de veroorzaakte schade, gaat de verzoekende partij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing betreffende de inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, waar erop gewezen wordt dat illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten en dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het maatschappelijk gevaar dat zij vormt voor de Belgische samenleving, noch met de veroorzaakte schade.

Met het betoog dat zij nog maar 22 jaar was toen zij naar de gevangenis ging en dat de verwerende partij geen rekening houdt met het gegeven dat een persoon kan veranderen op 6-7 jaren, dat zij geen kans krijgt om haar leven terug op te bouwen en voor haar dochter te zorgen, dat zij regelmatig onderhoudsgeld stort vanuit de gevangenis, dat de verwerende partij niet is nagegaan in welke mate zij tot inkeer is gekomen en moraliteit heeft verworven, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch dat de beslissing is gestoeld op onzorgvuldige feitenvinding. Zij toont niet aan dat de verwerende partij bij het beoordelen of zij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden, foutief of op kennelijk onredelijke wijze rekening heeft gehouden met de maatschappelijke impact, de ernst, het herhalend en gewelddadig karakter van bepaalde feiten waar zij zich schuldig aan heeft gemaakt. Daar de verwerende partij aldus heeft verwezen naar de ernst van de feiten, alsook naar het herhalend en het gewelddadig karakter van bepaalde feiten waaraan de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt, heeft zij aangegeven op welke specifieke gronden zij van oordeel was dat de bedreiging nog actueel is. Zoals blijkt uit wat voorafgaat heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij. Daar waar zij betoogt dat geen rekening werd gehouden met de verstreken periode sinds de laatste feiten/veroordeling, dat het voor zich spreekt dat de veroordelingen handelen over feiten die dateren van voor de opsluiting, dat zij sedert 9 juli 2014 in de gevangenis verblijft, verduidelijkt zij geenszins op welke wijze de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of op welke wijze dit een invloed kon hebben op de beoordeling over de bedreiging van de openbare orde. In zoverre de verzoekende partij zou willen aangeven dat de feiten waarvoor zij veroordeeld werd een tijd geleden zijn en zij sinds 9 juli 2014 geen strafrechtelijke feiten meer heeft gepleegd, wijst de Raad erop dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om niet uit te wijden over de verstreken periode sinds de laatste feiten/veroordeling, daar er immers vanuit kan worden gegaan dat de verzoekende partij in de gevangenis minder opportuniteiten heeft om misdrijven te plegen, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoonde op welke wijze het feit dat zij nog maar 22 jaar was toen zij naar de gevangenis ging afbreuk kan doen aan de vaststelling dat de verzoekende partij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden, gelet op de maatschappelijke impact, de ernst, het herhalend en gewelddadig karakter van bepaalde feiten waar zij zich schuldig aan heeft gemaakt. Ook de intentie om haar leven terug op te bouwen en voor haar dochter te zorgen doet geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Betreffende het regelmatig storten van onderhoudsgeld aan de moeder van haar kind, zoals blijkt uit stuk 5 gevoegd aan het verzoekschrift, kan de Raad enkel vaststellen dat deze informatie de verwerende partij niet gekend was bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid dit niet te hebben betrokken in haar beoordeling of de verzoekende partij actueel door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij bij haar onderzoek van de actualiteit van de bedreiging van de openbare orde en aldus het gedrag van de verzoekende partij, bepaalde door haar gekende relevante elementen ten onrechte niet in ogenschouw heeft genomen.

De verzoekende partij stelt verder dat het actuele, werkelijke en ernstige karakter van de bedreiging die zij zou vormen voor de openbare orde geenszins bewezen is en dat niet rechtsgeldig kan worden voorgehouden dat zij een actueel, werkelijk en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. In zoverre het betoog van de verzoekende partij blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, wijst de Raad erop dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad te dezen uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn

bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur. De verzoekende partij toont het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van de bestreden beslissing op dit punt niet aan.

De verzoekende partij meent verder nog dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is in die zin dat de verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de persoonlijke, economische en financiële toestand en geen bijkomende uitleg heeft geëist. Vooreerst verwijst de Raad naar voorgaande alinea's waaruit blijkt dat de verwerende partij de persoonlijke toestand van de verzoekende partij onderzocht heeft, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. De verzoekende partij toont voorts niet aan dat er bepaalde relevante elementen zijn betreffende haar economische en financiële toestand waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of die de verzoekende partij, indien hieromtrent meer uitleg was gevraagd, had kunnen ter kennis brengen.

4.9. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op foutieve of kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de verwerende partij enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat te dezen gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

4.10. De verzoekende partij voert verder een schending van artikel 8 van het EVRM aan. Voornoemd artikel luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de

openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

4.11. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing over het gezins- en familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM motiveerde wat volgt:

“Betrokkene heeft meerdere gesprekken gehad met migratiebegeleiders van de DVZ. Op 19.02.2015 heeft hij verklaard een Belgische partner te hebben en een erkend, minderjarig kind. Hij hoopt op basis van deze relatie een nieuwe verblijfsvergunning te krijgen. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene recht op verblijf heeft gehad. Hij is als niet begeleide minderjarige vreemdeling in België toegekomen In 2003. Zijn laatste A-kaart werd op 09.09.2010 gesupprimeerd nadat hij op 18.08.2010 van ambtswege werd afgevoerd door de gemeentelijke administratie van Geel. Op 29.07.2013 werd hem een inreisverbod van 8 jaar betekend. Hij verklaart niet te willen terugkeren, ondanks de aanwezigheid van zijn moeder in Tanzanië. Op 30.10.2019 wordt betrokkene opnieuw gehoord. Hij hoopt nog steeds op regularisatie. Hij zegt niet terug te kunnen omdat hij hier als kind is toegekomen en hij zelf een gezin heeft in België, al geeft hij toe dat de relatie met zijn partner en zijn dochter helemaal niet goed is. Op 16.10.2012 en 09.06.2015 werd betrokkene reeds veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen tegenover zijn partner. Wat zijn partner bovendien betreft dient te worden opgemerkt dat het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf In België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Wat zijn dochter betreft, kan opgemerkt worden dat er geen sprake kan zijn van een reële gezinscel gezien betrokkene gedetineerd is sinds 08.07.2014 terwijl zijn dochtertje op 27.03.2013 werd geboren, tijdens een vorige detentie van haar vader en dit terwijl deze reeds zijn recht op verblijf verloren was. De verwijdering van het grondgebied

van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont des te meer het niet uitgesloten is dat de kinderen hun afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoeken en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden door middel van internet de sociale netwerken of de telefoon. Artikel 8 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden.”

4.12. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij louter stelt dat zij in de gevangenis verblijft sedert 8 juli 2014 terwijl haar dochter geboren werd op 27 maart 2013 en vervolgens ten onrechte oordeelt dat er geen sprake is van een reële gezinscel, dat de verwerende partij niet is nagegaan of het kind op bezoek komt in de gevangenis, in welke mate er telefonische contacten zijn, in welke mate er onderhoudsgeld wordt betaald, in welke mate mevrouw G.F. haar bezoekt in de gevangenis, in welke mate er ouderlijk gezag is vanwege haar, dat de verwerende partij met de loutere verwijzing naar de detentie onvoldoende nagaat of er sprake is van een gezinscel, dat haar raadsman op 18 maart 2020 een mail ontving vanwege mevrouw G.F. met de geboorteakte en een attest samenstelling gezin in bijlage, dat deze mail des te meer aantoont hoe er wel degelijk sprake is van een gezinscel, dat zij verwijst naar de onderhoudsbijdrage vanuit de gevangenis, dat deze echter niet konden worden geactualiseerd gezien haar overplaatsing, gezien de tijdsdruk en gezien het actuele coronavirus, dat zij naast deze bestreden beslissing eveneens een inreisverbod van 15 jaar kreeg waartegen eveneens beroep wordt aangetekend.

4.13. De Raad stelt vooreerst vast dat, in zoverre de verzoekende partij zou betogen dat zij een beschermingswaardig familie- en gezinsleven heeft met mevrouw G.F., zij dit geenszins aannemelijk maakt. Immers, door te verwijzen naar de geboorteakte van hun gemeenschappelijk kind en een attest van samenstelling gezin – waarbij overigens dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij geenszins een attest van samenstelling gezin voegt bij haar verzoekschrift, noch later tijdens de procedure – toont de verzoekende partij geenszins aan dat haar relatie met mevrouw G.F. een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als “gezinsleven” in de zin van artikel 8 van het EVRM. Te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij vijf dagen na het nemen van de bestreden beslissing, op 16 maart 2020 in het kader van het hoorrecht een gesprek had tijdens hetwelke zij op de vraag “Heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft in België of in een andere Europese lidstaat?” ontkennend antwoordde. De verzoekende partij toont in die zin aldus niet aan dat de verwerende partij, door in de bestreden beslissing te stellen dat er geen beschermingswaardig gezinsleven met haar partner aannemelijk werd gemaakt, artikel 8 van het EVRM schendt.

4.14. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij ten onrechte oordeelt dat er geen sprake is van een reële gezinscel en betoogt dat de verwerende partij niet is nagegaan of het kind op bezoek komt in de gevangenis, in welke mate er telefonische contacten zijn, in welke mate er onderhoudsgeld wordt betaald, in welke mate mevrouw G.F. haar bezoekt in de gevangenis en in welke mate er ouderlijk gezag is vanwege haar.

4.15. In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren (“*Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.*” EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

4.16. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald een *“verslag van het interview op: 19/02/2015”*, blijkt dat de verzoekende partij het minderjarig Belgisch kind heeft erkend. Daarnaast blijkt uit dit stuk eveneens dat de moeder van het kind en het kind op bezoek gaan in de gevangenis. Voorts blijkt niet duidelijk uit het administratief dossier of de verzoekende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de mogelijkheid heeft gekregen om haar relatie met haar dochter toe te lichten of hieromtrent de nodige stukken aan te brengen. De verwerende partij kan niet dienstig stellen dat de verzoekende partij in haar aanvraag dient aannemelijk te maken dat zij een feitelijk gezin vormt met de Belg, nu de bestreden beslissing niet werd genomen naar aanleiding van een aanvraag. Uit het dossier blijkt dat in de gevangenis op 30 oktober 2019 een interview heeft plaatsgevonden. Het verslag hieromtrent bevat informatie betreffende de verzoekende partij en haar gevangenisstraffen, informatie betreffende de identificatieprocedure alsook een weerslag van het gesprek tussen de gemachtigde van de minister en de verzoekende partij waarin omtrent de relatie met de dochter enkel wordt gesteld *“Wat betreft zijn dochter, zegt hij zelf dat de relatie met de moeder helemaal niet goed is (...), wat de relatie met zijn dochter ook niet ten goede is gekomen”*. Er blijkt niet of ter gelegenheid van het interview verder werd gevraagd naar de relatie met de dochter. Uit het loutere feit dat de verzoekende partij gedetineerd is sinds 8 juli 2014 terwijl haar dochter op 27 maart 2013 werd geboren, tijdens een vorige detentie van haar vader, kan, in tegenstelling tot wat de verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing, *in casu* niet afgeleid worden dat er geen sprake kan zijn van een reële gezinscel. De motieven van de bestreden beslissing volstaan niet om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven op grond van artikel 8 van het EVRM niet te aanvaarden.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift enkele bewijzen van het overmaken van geld aan de moeder van het kind in 2015 en 2016 voegt.

Geheel ten overvloede – te meer gelet op het feit dat deze stukken niet werden gevoegd bij het inleidend verzoekschrift en de verzoekende partij niet toelicht waarom zij hiertoe niet in de mogelijkheid zou zijn geweest – wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ter terechtzitting een overzicht overmaakt van bezoeken van het kind in de gevangenis. Uit voormeld overzicht blijkt dat de verzoekende partij in 2014 11 keer, in 2015 77 keer, in 2016 72 keer, in 2017 6 keer, in 2018 4 keer, in 2019 10 keer en in 2020 (tot 7 maart) 2 keer bezoek kreeg van haar dochter.

4.17. Daargelaten voormelde vaststellingen, stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing alsnog is overgegaan tot een belangenafweging, met name als volgt: *“Wat zijn dochter betreft, kan opgemerkt worden dat er geen sprake kan zijn van een reële gezinscel gezien betrokkene gedetineerd is sinds 08.07.2014 terwijl zijn dochttertje op 27.03.2013 werd geboren, tijdens een vorige detentie van haar vader en dit terwijl deze reeds zijn recht op verblijf verloren was. De verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont des te meer het niet uitgesloten is dat de kinderen hun afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoeken en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden door middel van internet de sociale netwerken of de telefoon.”*

4.18. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de

toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

4.19. De Raad wijst erop dat de verwerende partij motiveerde dat het kind werd geboren terwijl de verzoekende partij haar recht op verblijf reeds verloren was, dat de verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen heeft als wanneer het gezin samenwoont, des te meer het niet uitgesloten is dat de kinderen hun afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoeken en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden door middel van internet, sociale netwerken of de telefoon zodat artikel 8 van het EVRM dus niet geschonden wordt.

Door het louter stellen dat zij eveneens een inreisverbod van 15 jaar kreeg waartegen eveneens beroep wordt aangetekend, toont de verzoekende partij geenszins aan dat deze beoordeling in de *in casu* bestreden beslissing een foutieve of kennelijk onredelijke belangenafweging uitmaakt. Zij toont niet aan dat haar kind in de onmogelijkheid verkeert in het gezelschap van haar moeder, die haar ook vergezelt bij de bezoeken aan haar vader in de gevangenis, haar te bezoeken in het land van herkomst, noch dat zij geen regelmatig contact kunnen onderhouden door middel van internet, de sociale netwerken of de telefoon en maakt dus geenszins aannemelijk dat een terugkeer naar Tanzania een onoverkomelijke hinderpaal voor haar familie- en gezinsleven vormt.

Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekende partij op grond van de erkenning van haar Belgisch minderjarig kind, de mogelijkheid heeft gezinshereniging aan te vragen. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient de verzoekende partij gebruik te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden, procedure welke zij blijkens de ter terechtzitting van 2 oktober 2020 voorgelegde stukken heeft opgestart op 25 augustus 2020.

4.20. In zoverre de verzoekende partij met het stellen dat de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om te vertrekken van de plaats waar de economische en financiële belangencentrum evenals de huisvesting gevestigd zijn, wijst op het bestaan van een privéleven en de schending ervan door de bestreden beslissing, wijst de Raad op wat volgt.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot het wijzen op 'de economische en financiële belangencentrum' en de huisvesting, doch dit niet nader toelicht, nog minder staat met stukken zodat zij geenszins aannemelijk maakt dat zij een beschermingswaardig privéleven heeft in België.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties tijdens haar verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Zij beperkt zich immers tot de stelling dat de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om te vertrekken van de plaats waar de economische en financiële belangencentrum evenals de huisvesting gevestigd zijn. Met een dergelijke niet onderbouwde stelling toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

4.21. Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van het proportionaliteitsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar dossier niet grondig werd onderzocht voor het nemen van de bestreden beslissing, noch dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke situatie. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze zijn tot stand gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsplicht wordt evenmin aannemelijk gemaakt

4.22. Tot slot meent de verzoekende partij ook dat artikel 3 van het EVRM geschonden is. Zij stelt dat in het kader van de aanvraag tot staatloosheid haar raadsman meerdere pogingen heeft ondernomen om te kunnen vaststellen of zij wel degelijk een onderdaan is van Tanzania, dat zij van oordeel is dat de ambassade onvoldoende moeite heeft gedaan om de nodige documenten en hulp te bezorgen, dat zij documenten diende in te vullen in het Swahili, doch dat zij deze taal niet machtig is, dat de Tanzaniaanse ambassade laconiek reageerde dat deze documenten in het Swahili ingevuld moeten worden waarbij het reeds aantoonde dat de persoon een Tanzaniaanse burger is, dat zij vreest om aan haar lot te zullen worden overgelaten bij een gedwongen terugkeer naar Tanzania, dat het haar zelf onduidelijk is of zij nog wel degelijk een inwoner is van Tanzania, dat zij wat haar betreft geen Tanzaniaanse burger is en geen Tanzaniaans paspoort heeft, dat de verwerende partij hieromtrent niets vermeldt in haar beslissing doch haar wel overplaatst naar een vreemdelingendetentiecentrum in afwachting op een vlucht naar Tanzania, dat de verwerende partij geen garanties biedt dat zij niet onderworpen zal worden aan onmenselijke behandelingen vanwege de Tanzaniaanse autoriteiten, dat het bovendien onmenselijk is om voor een transport te voorzien gezien het coronavirus, dat zij niet

alleen het gevaar loopt om het virus op te lopen in Tanzania, dat Tanzanianen en Belgen het gevaar lopen om het coronavirus te verkrijgen indien zij drager is van het virus.

4.23. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij verliest met haar betoog uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij thans geen begin van bewijs aanbrengt om het lopen van een ernstig en reëel risico om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in Tanzania te staven.

Immers, daar waar zij stelt dat in het kader van de aanvraag tot staatloosheid haar raadsman meerdere pogingen heeft ondernomen om te kunnen vaststellen of zij wel degelijk een onderaan is van Tanzania, dat zij van oordeel is dat de ambassade onvoldoende moeite heeft gedaan om de nodige documenten en hulp te bezorgen, dat zij documenten diende in te vullen in het Swahili, doch dat zij deze taal niet machtig is, dat de Tanzaniaanse ambassade laconiek reageerde dat deze documenten in het Swahili ingevuld moeten worden waarbij het reeds aantoonde dat de persoon een Tanzaniaanse burger is, dat zij vreest om aan haar lot te zullen worden overgelaten bij een gedwongen terugkeer naar Tanzania, dat het haar zelf onduidelijk is of zij nog wel degelijk een inwoner is van Tanzania, dat zij wat haar betreft geen Tanzaniaanse burger is en geen Tanzaniaans paspoort heeft, dat de verwerende partij hieromtrent niets vermeldt in haar beslissing doch haar wel overplaatst naar een vreemdelingendetentiecentrum in afwachting op een vlucht naar Tanzania, toont zij geenszins aan dat zij in Tanzania een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen garanties biedt dat zij niet onderworpen zal worden aan onmenselijke behandelingen vanwege de Tanzaniaanse autoriteiten, maakt zij evenmin aannemelijk dat de verwerende partij hiertoe gehouden was. De Raad merkt op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveerde als volgt: *“Betrokkene heeft nooit verklaard dat hij een terugkeer naar Tanzanië vreest. De redenen die hij aanhaalt om niet terug te keren behoren tot de privésfeer. L.A. (...) heeft ook nooit om internationale bescherming gevraagd. Artikel 3 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden.”* en aldus heeft onderzocht of de verzoekende partij bij een terugkeer naar Tanzania het risico loopt op foltering of mensonterende behandeling doch vaststelde dat artikel 3 van het EVRM *in casu* niet geschonden wordt, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

Daar waar de verzoekende partij nog meent dat het onmenselijk is om een transport te voorzien gezien het coronavirus, dat niet alleen zij gevaar loopt om het virus op te lopen in Tanzania, dat Tanzanianen en Belgen het gevaar lopen om het coronavirus te verkrijgen indien zij drager is van het virus, kan de Raad slechts vaststellen dat het eigen is aan een pandemie dat eenieder het risico loopt om met het virus besmet te worden, zowel in België als in Tanzania, dat ook de verzoekende partij, indien zij besmet zou zijn, anderen zou kunnen besmetten, dat de verzoekende partij echter geenszins aannemelijk maakt dat tijdens de repatriëring de nodige veiligheidsmaatregelen niet gerespecteerd zouden kunnen worden zodat zij een risico op foltering of mensonterende behandeling zou lopen, en dat zij met haar vaag betoog evenmin aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Tanzania onderworpen zal zijn aan foltering of mensonterende behandeling, daar zij geenszins concrete

elementen en begin van bewijs aanbrengt dat zij in Tanzania besmet zal worden met het coronavirus noch dat dit zal leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat waar de verzoekende partij een stuk voorlegt omtrent de wantoestanden in het gesloten centrum van Merksplas, slechts kan vastgesteld worden dat het beroep niet ontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving. Met dit concreet betoog toont de verzoekende partij evenmin aan dat zij in Tanzania het risico loopt onderworpen te worden aan foltering of onmenselijke behandeling.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een meer uitgebreide motivering.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motieven betreffende artikel 3 van het EVRM op onzorgvuldige wijze zijn genomen of in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

4.24. Waar de verzoekende partij betoogt dat het niet duidelijk is of zij nog wel degelijk een inwoner is van Tanzania, dat de bestreden beslissing hieromtrent niets vermeldt doch haar reeds in een detentiecentrum plaatst in afwachting van een vlucht naar Tanzania, is dergelijk betoog gericht tegen de maatregel van vrijheidsberoving. De Raad herhaalt dat het beroep niet ontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving. Bovendien wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing, meer bepaald de beslissing tot vasthouding, wel degelijk wordt vermeld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het ogenblik van haar arrestatie, doch wordt er op gewezen dat zij weerhouden wordt ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de ambassade onvoldoende moeite heeft gedaan om de nodige documenten en hulp te voorzien, kan de Raad ook slechts vaststellen dat voormelde kritiek niet gericht is tegen de bestreden beslissing en bijgevolg niet dienstig.

4.25. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER